

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Kosmalewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Violetta Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa P. S.

przeciwko A. P.

o zapłatę

1/ oddała powództwo,

2/ zasądza od powódki na rzecz pozwanej A. P. kwotę 4.619,96 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

T. Kosmalewicz

UZASADNIENIE

Powódka P. S. wniosła w dniu 3 czerwca 2015 r. pozew o zapłatę od pozwanych A. P. i G. M. solidarnie kwoty 109.523,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w treści pozwu oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu powódka podniosła, że pozwane prowadziły działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej. Powódka świadczyła na ich rzecz usługi udostępniania pracowników. Mimo wykonania usług powódka nie otrzymała należnego wynagrodzenia.

W dniu 1 września 2015 r. Sąd wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, nakazując pozwanym, aby solidarnie zapłaciły na rzecz powódki kwotę 109.523,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w treści nakazu zapłaty oraz kwotę 4.987 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, bądź wniosły zarzuty od nakazu zapłaty.

Odpis pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty został doręczony pozwanej G. M. w dniu 4 września 2015 r. (k. 46), a pozwanej A. P. w dniu 7 września 2015 r. (k. 48).

Pozwana G. M. nie wniosła zarzutów od nakazu zapłaty. Nakaz uprawomocnił się w stosunku do niej z dniem 19 września 2015 r.

Pozwana A. P. złożyła zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że początkowo prowadziła działalność gospodarczą z powódką w formie spółki cywilnej, która została rozwiązana, kiedy powódka, A. P. i G. M. wspólnie zawarły umowę spółki cywilnej. Następnie powódka wystąpiła ze spółki cywilnej, a w końcu ze spółki cywilnej wystąpiła również pozwana A. P.. W ocenie pozwanej, umowa o udostępnienie pracowników, na podstawie której powódka dochodziła roszczeń w sprawie, była nieważna. Powódka bowiem zawierała umowę z samym sobą, będąc jednocześnie osobą udostępniającą pracowników, jak i współniczką spółki cywilnej, której pracownicy byli udostępniani. Pozwana zarzuciła również, że powódka nie miała uprawnień do udostępniania swoich pracowników i

nie spełniała wymogów przewidzianych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, nie posiadała bowiem wpisu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia.

Pozwana A. P. podniosła również zastrzeżenia co do treści umowy. Oświadczyła, że jej treść jest niespójna, a sam dokument przedstawiony przez powódkę mógł zostać stworzony z dwóch osobnych umów. Zwróciła również uwagę, że zgodnie z umową płatności miały być dokonywane od stycznia 2011 r., a powódka wystawiła pierwszą fakturę VAT za miesiące listopad i grudzień 2010 r. Pozwana wskazała także, że dochodzone pozwem kwoty zostały spłacone. Podniosła ponadto zarzut przedawnienia roszczeń strony powodowej. W ocenie pozwanej, potwierdzenie sald przez G. M. nie wywołało żadnych skutków wobec pozwanej jako współodpowiedzialnej solidarnie, a zatem nie przerwało wobec niej biegu przedawnienia roszczeń. Pozwana zwróciła również uwagę, że G. M. nie była uprawniona do jednoosobowego uznania długu, ponieważ była to czynność wykraczająca poza czynności zwykłego zarządu, które wspólnicy spółki cywilnej mogą wykonywać samodzielnie.

W piśmie procesowym przedłożonym na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017 r. (k. 225) powódka złożyła oświadczenie o cofnięciu powództwa części, ograniczając dochodzone roszczenie do kwoty 75.133,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w treści pisma. W uzasadnieniu powódka wskazała, że na podstawie umowy o udostępnienie pracowników wypłaciła udostępnianym pracownikom sumy niższe niż wskazane w wystawionych przez nią fakturach VAT. Pełnomocnik pozwanej A. P. zgodził się na cofnięcie pozwu w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. P. zawarła umowę spółki cywilnej (...) z powódką P. S.. Przedmiotem działalności spółki było prowadzenie kregielni Bowling M. (...).

W dniu 15 listopada 2010 r. powódka w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarła umowę o udostępnienie pracowników ze wskazaną spółką cywilną. Na podstawie umowy powódka zobowiązała się udostępniać zatrudnionych przez siebie pracowników (§ 1 umowy), spółka cywilna zobowiązała się natomiast do zapłaty kosztów ponoszonych przez powódkę na podstawie wystawianych przez nią faktur (§ 3 umowy). W § 4 umowy spółka cywilna wyraziła zgodę na rozpoczęcie płatności od stycznia 2011 r.

dowód: umowa o udostępnienie pracowników (k. 117-118).

Wykonując zawartą umowę powódka udostępniała pracowników spółce cywilnej zatrudnionych przez siebie pracowników. Powódka obciążyła (...) spółkę cywilną fakturami VAT:

- 1) nr (...) wystawioną w dniu 10 stycznia 2011 r. na kwotę 18.627,92 zł z terminem płatności ustalonym na siedem dni,
- 2) nr (...) wystawioną w dniu 1 lutego 2011 r. na kwotę 15.199,53 zł z terminem płatności ustalonym na siedem dni,
- 3) nr (...) wystawioną w dniu 28 lutego 2011 r. na kwotę 16.060,26 zł z terminem płatności ustalonym na siedem dni,
- 4) nr (...) wystawioną w dniu 31 marca 2011 r. na kwotę 14.530,90 zł z terminem płatności ustalonym na siedem dni,
- 5) nr (...) wystawioną w dniu 30 kwietnia 2011 r. na kwotę 16.114,99 zł z terminem płatności ustalonym na siedem dni,
- 6) nr (...) wystawioną w dniu 31 maja 2011 r. na kwotę 15.764,28 zł z terminem płatności ustalonym na siedem dni,
- 7) nr (...) wystawioną w dniu 30 czerwca 2011 r. na kwotę 13.225,76 zł z terminem płatności ustalonym na siedem dni.

dowód: umowy o pracę (k. 122-155), dowody wypłat wynagrodzenia (k. 156-162, 165), listy płac (k. 163-164, 165, 166-193), faktury VAT (k. 13-19).

W dniu 28 listopada 2011 r. na podstawie uchwały wspólniczek nr 1/2011 do spółki cywilnej (...) przystąpiła G. M., matka powódki. Następnie w dniu 30 listopada 2011 r. powódka złożyła oświadczenie o wystąpieniu ze spółki

cywilnej ze względów zdrowotnych w trybie natychmiastowym, na co pozostałe wspólniczki wyraziły zgodę. Jeszcze w tym samym dniu wszystkie wspólniczki spółki cywilnej podjęły uchwałę nr 2/2011 o wystąpieniu powódki ze spółki cywilnej w dniu 30 listopada 2011 r. Pozwana A. P. złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu swojego udziału w spółce w dniu 3 września 2013 r.

bezsporne, nadto dowód: pismo powódki z dnia 30.11.2011 r. (k. 99), zgoda na wystąpienie ze spółki cywilnej (k. 100), uchwała nr 1/2011 (k. 101), uchwała nr 2/2011 (k. 105-106).

W dniu 2 grudnia 2011 r. G. M. w imieniu spółki cywilnej (...) potwierdziła zgodność sald z powódką, potwierdzając, że spółka cywilna jest dłużnikiem należności objętych fakturami VAT nr (...) na łączną kwotę 109.523,64 zł.

bezsporne, nad to dowód: potwierdzenie salda - o dcinek B (k. 121).

W dniach 5 grudnia 2012 r. oraz 3 grudnia 2013 r. pozwana G. M. ponownie potwierdzała salda spółki cywilnej z powódką, potwierdzając zobowiązanie spółki cywilnej na kwotę 109.523,64 zł.

bezsporne, nadto dowód: potwierdzenie salda. Odcinek B (k. 120), potwierdzenie salda. Odcinek B (k. 119).

W dniu 31 grudnia 2013 r. spółka cywilna (...) s.c. uległa rozwiązaniu.

okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie bezspornych twierdzeń stron, zgromadzonych dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań stron postępowania. Pomimo zastrzeżeń pozwanej A. P. Sąd uznał, że dokument umowy o udostępnienie pracowników z dnia 15 listopada 2010 r. jest autentyczny. Powódka przedłożyła oryginał dokumentu umowy i choć obie strony umowy nie są ze sobą połączone na stałe, a na pierwszej stronie umowy nie znajduje się parafka pozwanej A. P. ani jej podpis, to pozwana nie podważyła skutecznie autentyczności podpisu znajdującego się na drugiej stronie umowy. Na tej stronie natomiast znajduje się postanowienie umowne, zgodnie z którym wynajmujący – zgodnie z treścią pierwszej strony umowy Bowling M. (...) zobowiązał się opłacać koszty poniesionych przez najemcę – powódkę zgodnie z wstępem do umowy – na podstawie wystawionych faktur VAT. Pozwana A. P. posłużyła się przy składaniu podpisu pieczętką Bowling M. (...), a powódka pieczętką prowadzonej przez nią indywidualnie działalności gospodarczej. Zawarcie i wykonywanie przez powódkę umowy o udostępnienie pracowników potwierdzają przedłożone przez nią umowy o pracę, z których wynika, że stosunek pracy był nawiązywany między powódką a pracownikiem, natomiast praca była wykonywana w kręgielni Bowling M. (...).

Zeznania świadka M. P., męża pozwanej A. P., Sąd uznał za wiarygodne, ale nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek nie znał okoliczności zawarcia umowy z dnia 15 listopada 2010 r. Jak wynika z zeznań świadka nie zajmował się on kwestiami związanymi z zatrudnieniem pracowników, nie miał dostępu do dokumentów, a informacje na ten temat uzyskał na ten temat na podstawie obserwacji, a zatem nie mógł znać szczegółów stosunków prawnych łączących pracowników ze spółką cywilną bądź z powódką.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka E. P., syna pozwanej A. P.. Zeznał on, że pracownikom pracującym w kręgielni Bowling M. (...) pieniądze wypłacała powódka, jednak jak sam przyznał, nie wiedział o umowie, na jakiej pracownicy ci wykonywali pracę, uważał bowiem, że byli oni zatrudnieni przez spółkę cywilną (...). Świadek nie znał okoliczności spornych między stronami postępowania, to jest kwestii związanych z rozliczeniami dotyczącymi pracowników.

Zeznania stron postępowania Sąd uznał za wiarygodne jedynie w tych częściach, w jakich pozostawały one spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. I tak Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej A. P., że nie zawierała ona w imieniu spółki cywilnej umowy o udostępnienie pracowników. Z treści złożonych do akt sprawy umów o pracę wynika jasno, że pracownicy byli zatrudnieni przez powódkę, a wykonywali pracę na rzecz spółki cywilnej, co czyni wiarygodnymi twierdzenia strony powodowej, że do zawarcia umowy faktycznie doszło. Jak już wspomniano wyżej, pozwana A. P. nie kwestionowała, że podpis na dokumencie spornej umowy należy do niej. Nawet gdyby druga strona umowy nie miała związku z pierwszą, jak twierdzi pozwana. to właśnie na tej drugiej

stronie, objętej podpisem pozwanej, znajduje się zobowiązanie do zapłaty na rzecz powódki kwot poniesionych przez nią kosztów pracowniczych. Pozwana nie mogła zatem kwestionować, że umową nie było objęte porozumienie co do obciążania przez powódkę spółki cywilnej kosztami związanymi z zatrudnieniem pracowników. Z zeznań pozwanej A. P., podobnie jak z zeznań świadków wynika natomiast, że powódka była jedyną osobą, która była zorientowana w kwestiach związanych z zatrudnieniem pracowników w kręgielni. W swoich zeznaniach pozwana A. P. oświadczyła, że nie widziała umów zawartych z pracownikami, nie wiedziała też, czy spółka cywilna płaci za tych pracowników składki, co potwierdza zeznania powódki, że pozwana nie była zainteresowana kwestiami pracowniczymi. Sąd natomiast nie dał wiary zeznaniom powódki w zakresie, w jakim twierdziła ona, że wysokość poszczególnych kwot ujętych w fakturach VAT, którymi obciążyła spółkę cywilną (...) s.c., były uzgodnione z pozwaną A. P.. Pozwana zaprzeczyła tej okoliczności, a strona powodowa nie przedstawiła żadnych innych dowodów, które miałyby tę okoliczność wykazać. Skoro brak jest jakichkolwiek potwierdzeń, że pozwana A. P. akceptowała kwoty wskazane w fakturach VAT, takich jak choćby jej podpisy na fakturach, Sąd uznał za wiarygodne w tym zakresie zeznania pozwanej, tym bardziej, iż powódka nie przedstawiła nawet wyliczeń, co miało składać się na kwoty ujęte w fakturach VAT oprócz kwot wypłaconych pracownikom i naliczonego od nich podatku VAT, które były niższe niż sumy ujęte w fakturach.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej G. M. co do tego, że konsultowała ona z pozwaną A. P. kwestię podpisania uzgodnienia sald. Pozwana G. M. zeznała, że zobowiązania ujęte w potwierdzeniu sald wynikały z dokumentów, a G. M. miała dostęp do dokumentacji spółki cywilnej. Pozwana A. P. zeznała, że nie wiedziała o potwierdzeniu salda i Sąd dał wiarę jej zeznaniom w tym zakresie.

Sąd oddalił wniosek pozwanej A. P. o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Inowrocławiu o sygnaturze akt 4 Ds 190/14 na okoliczność dokonania zaboru środków trwałych wchodzących w skład majątku spółki (...) przez G. M. i A. M.. Zgodnie z art. 227 k.p.c. w toku postępowania Sąd przeprowadza dowody, na podstawie których powinien ustalić okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Niezależnie od tego, czy doszło do zaboru środków trwałych, okoliczność ta nie ma wpływu na odpowiedzialność wspólników spółki cywilnej za zobowiązania zaciągnięte w ramach prowadzonej spółki cywilnej. Pozwana A. P. nie mogłaby w żaden sposób przeciwstawić swoich roszczeń jako współniczki cywilnej o rozliczenie majątku spółki cywilnej, które jak uważa posiada wobec G. i A. M., roszczeniom powódki dochodzonym pozvem. Ich istnienie zatem nie mogło wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy, a w konsekwencji dowód, który miałby wykazać ich istnienie, byłby dowodem zbędnym w rozpoznawanej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła roszczeń wynikających z umowy o udostępnianie pracowników spółce cywilnej (...). Wskazać należy, że Kodeks pracy dopuszcza możliwość wykonywania pracy przez pracowników jednego pracodawcy na rzecz innego podmiotu. Zgodnie z art. 174¹ k.p. za zgodą pracownika, wyrażoną na piśmie, pracodawca może udzielić pracownikowi urlopu bezpłatnego w celu wykonywania pracy u innego pracodawcy przez okres ustalony w zawartym w tej sprawie porozumieniu między pracodawcami. Takie porozumienie nie stanowi pośrednictwa pracy. Strony postępowania nie odniosły się do wskazanego uregulowania Kodeksu pracy, w szczególności powódka nie przedstawiła okoliczności związanych z okresem, na jaki jej pracownicy mieliby pracować na rzecz (...) s.c. Są to okoliczności o tyle istotne, że udostępnianie pracowników pomiędzy dwoma pracodawcami na zasadach innych niż wskazane w art. 174¹ k.p. może stanowić obejście przepisów o pośrednictwie pracy, wykonywanym przez agencje pracy tymczasowej, a w konsekwencji stanowić o nieważności umowy o udostępnienie pracowników na podstawie art. 58 k.c. Sąd jednak nie ustalał okoliczności związanych z ewentualną nieważnością umowy, gdyż pozwana A. P. podniosła skutecznie zarzut przedawnienia roszczenia. Prowadzenie dalszego postępowania w sytuacji, gdy Sąd ustalił, że doszło do przedawnienia roszczeń prowadziłoby jedynie do zbędnego przedłużania procesu, czego Sąd zobowiązany jest unikać na podstawie art. 6 § 1 k.p.c.

Przedawnienie roszczeń majątkowych zostało przewidziane w art. 117 § 1 k.c. Skutki przedawnienia reguluje § 2 powołanego artykułu, który stanowi, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Bieg

przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Okres, po upływie którego dochodzi do przedawnienia roszczeń, został przez ustawodawcę określony w art. 118 k.c. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W rozpoznawanej sprawie najwcześniej wymagalne roszczenie powódki, objęte fakturą VAT nr (...), stało się wymagalne w dniu płatności wskazanym w tej fakturze, to jest w dniu 17 stycznia 2011 r. Biorąc pod uwagę trzyletni termin przedawnienia, do przedawnienia roszczenia doszłoby w dniu 17 stycznia 2014 r., to jest przed dniem wniesienia pozwu, powódka bowiem wniosła pozew w dniu 3 czerwca 2015 r. W ocenie strony powodowej roszczenie nie uległo przedawnieniu, gdyż pozwana G. M. w imieniu spółki cywilnej (...) s.c. dokonała potwierdzenia sald, tym samym uznając roszczenie powódki, co z kolei miało doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Argumenty powódki nie znalazły jednak uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa.

Wskazać należy, iż spółka cywilna stanowi umowę, na podstawie której wspólnicy zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów. Spółka cywilna nie posiada osobowości prawnej, a zatem nie może być stroną umów. Umowy, w których treści wskazuje się potocznie, że ich stroną jest spółka cywilna, w rzeczywistości są zawierane ze wspólnikami tej spółki, a nie ze spółką cywilną jako odrębnym podmiotem. Każdy wspólnik zatem przy zawarciu umowy staje się dłużnikiem strony, która zawarła umowę „ze spółką cywilną”. Z treści art. 864 k.c. wynika jasno, że za zobowiązania spółki cywilnej jej wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie. Zasady solidarności dłużników zostały uregulowane w księdze trzeciej, tytule II, dziale I Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 366 § 1 solidarność dłużników polega na tym, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez

któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. Z kolei art. 372 k.c. wyraźnie wskazuje, że przerwanie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z dłużników solidarnych nie ma skutku względem współdłużników. Powyższe wskazane regulacje jasno zatem wskazują, że skoro pozwana A. P. była wraz z pozwaną G. M. dłużniczką solidarną powódki z racji prowadzenia przez pozwane działalności w formie spółki cywilnej, to przerwanie biegu przedawnienia wywołane uznaniem długu przez G. M. nie miało skutku wobec pozwanej A. P.. Roszczenia powódki wobec pozwanej A. P., zakładając, iż rzeczywiście istniały, uległy przedawnieniu z dniem 17 stycznia 2014 r., to jest przed wniesieniem pozwu przez powódkę. Przesądzało to o niezasadności żądania pozwu i oddaleniu powództwa przeciwko pozwanej A. P..

Wskazać należy, iż nie mogły być skuteczne argumenty powódki dotyczące uznania długu przez dany podmiot w wyniku działań jego organów. Choć wspólnicy spółki cywilnej reprezentują ją w stosunkach z innymi podmiotami, to spółka cywilna nie posiada organów. Przez swoje organy działają osoby prawne, do których spółka cywilna nie należy. Ponieważ osoby prawne działają przez swoje organy, działania członków tych organów należy traktować jako działania samej osoby prawnej. Odmiennie natomiast przedstawia się sytuacja w przypadku spółki cywilnej, gdyż, jak już wskazano, w takim przypadku nie dochodzi do wykreowania nowego podmiotu. Uznanie długu przez członka organu osoby prawnej prowadzi do przerwania biegu przedawnienia roszczenia wobec tej osoby prawnej, ponieważ to właśnie osoba prawna jest odpowiedzialna za istniejące zobowiązanie. W przypadku wspólników spółki cywilnej natomiast sama spółka cywilna nie jest osobnym podmiotem, który ponosi odpowiedzialność za swoje długi – dłużnikami są zawsze wspólnicy spółki cywilnej, będący dłużnikami solidarnymi. A zgodnie z powołaną wyżej normą prawną, przerwanie biegu przedawnienia przez jednego z dłużników solidarnych nie wywołuje skutków wobec pozostałych dłużników.

Słusznie zauważyła również pozwana A. P., że pozwana G. M. przystąpiła do spółki cywilnej już po tym, jak powstały roszczenia powódki wobec spółki. Pozwana G. M. uznała zatem roszczenie, którego nie była dłużnikiem, ponieważ wspólnik spółki cywilnej nie odpowiada za zobowiązania, które powstały przed jego przystąpieniem do spółki. Tym bardziej więc potwierdzenie przez nią sald z powódką nie mogło wpływać na sytuację pozwanej A. P. jako dłużniczki powódki.

Z uwagi na powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne na podstawie art. 117 § 2 k.c. powództwo przeciwko pozwanej A. P. należało oddalić. Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy Sąd w punkcie 1 wyroku uchylił nakaz zapłaty z dnia 1 września 2015 r. i oddalił powództwo wobec pozwanej A. P.. Z uwagi na fakt, że pozwana G. M. nie wniosła zarzutów od nakazu zapłaty, nakaz zapłaty uprawomocnił się w stosunku do niej i nie została ona objęta rozstrzygnięciami zawartymi w wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisach art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powódka przegrała spór w całości, a zatem zobowiązana jest zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty procesu w całości. Na koszty postępowania poniesione przez stronę pozwaną składały się: kwota 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U z 2013 r, poz. 461 ze zm.), koszty stawiennictwa pełnomocnika pozwanej na rozprawie w kwocie 1.002,96 zł oraz opłata sądowa od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

T.Kosmalewicz